

Rendhagyó alkalmak az igehirdetésre

A gyülekezetben minden alkalom a szolgálatért van. Úgy gondoltuk, bármilyen meghívást el kell fogadnunk a családok részéről, bár nagyon sok teherrel és harccal járt együtt. A téli időszakban volt úgy, hogy három-négy család egyszerre hívott meg disznótoros vacsorára. Mi igyekeztünk eleget tenni minden meghívásnak, hiszen nem enni-inni volt a fő szándékunk. A családoknál eltöltött óranyi idő tartalmas legyen. Rendszeresen olvastunk Szentírást, énekeltünk, beszélgettünk. Szívesen vették illetően részvételünket. Rövidesen nyilvánvalóvá lett, hogy semmi olyan nem történhet ott, ami sértené Isten szentségét. Tudomásul vettük, hogy nem befolyásolhatnak bennünket Istennek nem tetsző irányba. Eljártunk a lakodalmakba is. Itt már nehezebb volt a szolgálat. Gyakran megtörtént, hogy az ivás hatására többen is ellenségesen nyilvánultak meg. A mi elmenetelünknek szigorúan meg volt szabva az ideje. Vacsora után a Szentírásból köszöntöttem az ifjú párt, a násznépet, a felszolgáló asszonyokat. Ezek az igék megalkuvást nem ismertek, és föltárták a szentségtelen együttlét bűneit. Jézus is elment a lakodalomba, de nem azért, hogy jelenlétével hitelesítse azt, ami Isten szentségét sérti. Még borra lett vízben is jelként az ő dicsőségét mutatta meg. Ezek persze nem váltak ínyükre a notórius ivóknak. Mi igyekeztünk megérteni őket, mert ez a nép soha sem kapott még ízelítőt sem arra nézve, mit jelent Krisztussal együtt „mulatni” a menyegzőben. Gyakran azokat a lakodalmi nótákat hoztam fel például, amiket daloltak: „Mindig csak a más asszonya volt a jó...”

– Ha csak a nóta lenne ez, de a mi népünk tragédiája ez –

mondtam. – Világszerte mi vezetünk a válások ranglistáján. Bizony pódiumosok vagyunk!

Nem lehet ezen a téren hirtelen nagy változásra számítani, de a kitartó, következetes munka meghozza gyümölcsét. A trágár vőfélyversek, a nagyon is egyértelmű gyalázatos viccek eltűntek a lakodalmakból.

Egy alkalommal egy szomszéd községbeli református kurátor volt a násznagy. Melléje ültettek a vacsorán. Beszélgettünk.

– Elnézem magát, tiszteletes úr, másként viselkedik, mint a mi papunk. Ő első az ivásban, a nótázásban, a táncban. Csípős vicceivel, szellemeskedéseivel uralja az egész társaságot. Maga miért nem így viselkedik?

Elmondtam, hogy életünknek minden területe Isten uralma alá tartozik. Nem csak a templom, hanem a lakodalom is, az ágyasház is. Nekünk minden hivalkodó beszédért számot kell adnunk, s el kell vetnünk magunktól, amint Pál írja, a káromkodást, a hazug beszédet. (Mt 12,36; Kol 3,6) Péter is arról ír, hogy elég volt, hogy jártunk feslettségekben, tobzódásokban és undok ivásokban. (1Pt 4,3) Ez az értelmes ember felejtethetlen választ adott lelkipásztora magaviseletére:

– Tudja, tetszik az nekünk, ha a lelkész jópofáskodik. Vele kacagunk, de a szívünk mélyén mégis ott van: bár lenne legalább egy közöttünk, akire felnézhetnénk, akin keresztül Isten jelenlétével találkozhatnánk! Higgycs el, nemcsak bennem, de minden emberben ott él a vágy! Úgy szeretnénk mások lenni, mint amik vagyunk!

Egy életre szóló lelkipásztori leckét adott nekem ez a kurátor. Bárha lelkészek, akik kielégítik a gyülekezet felületes igényeit, gondolnának erre a Bihar megyei kurátorra!

Istennek beszéde nincs bilincsbe verve a lakodalomban sem. Egy ottani ígehirdetésre adta át életét Krisztusnak a falu legjobb táncos asszonya. A gyülekezet próbái mellett áldott emlékeim is maradtak. A falu legjobb énekese még a ganéhordás alkalmával is úgy énekelt, hogy a faluba is elhatott rendkívüli hangja. A gyülekezeti énekkar könnyebb kánonok mellett Haydn-, Händel-, Bach-darabokkal is megbirkózott. A biblia- és imaórákon öregek és fiatalok egyaránt szívösen vet-

ték az ige üzenetét, és imádságban életük megváltoztatásával feleltek a mennyei elhívásra. A szomszéd gyülekezetek tagjai közül is eljártak a gyülekezeti ünnepélyekre.

Beindult az ármánykodás a régi és a mindig új között. Fájdalom, éppen a lekipásztorok „világosították fel” a gyülekezetet sok áldással járó munkánknak nem református voltáról. A keménynyakúaknak jól jött az ilyen „teológia”. A feljelentések egyre sokasodtak. Papp László akkor még a bihari egyházmegye espereseként sem tudott más lenni, mint később. Egyértelműen azok mellé állt, akik között rovott múltúak is akadtak, s akik a gyülekezetet semmibe vették. Megerősítette őket, hogy meg ne térjenek gonosz útjukról. A hűségeseket, az imádkozókat, a közmunkán mindig jelenlévőket kiszolgáltatta a hatalom akaratának. Nekem mint régi ismerősének csak azért kegyelmezett eddig, mondta, mert sok gyermekem van. Én arra azt feleltem:

– Ne a gyermekromantika foglalkoztasson, hanem az igazság mellé állj ki. Más pártfogásra nincsen szükségem.

A felháborított gyülekezet részegesei tudomására hozták, hogy „hivő” papra nincs szükségük, mert ők magyar református kálvinisták. A templomot bezárták, és többé nem végezhetjük szolgálatainkat.

Nyüvedről hetente eljártunk a kügypusztai gyülekezetbe is. Ott szinte kivétel nélkül mindig örömmel fogadták az evangéliumot. Egy zimankós, hófúvásos karácsonyi gyalogos út után feleségestül kerékpárral ajándékoztak meg.

Nem kértük az ítéletet. Hetek múltán, az egész gyülekezet megdöbbenésére, a templomgyalázás kivitelezői tragikus körülmények között lelték halálukat. Alázkodjunk meg Isten előtt, mert hirtelen lefuthat az ő rendelete. Papp László sorsa is figyelmeztetés.